

Når man ikke tidligere har haft øje herfor, beror det netop på, at aktieselskabsskatten før 1962 (1975) var progressiv. Af fiskale grunde udviklede skattemyndighederne derfor meget indviklede regler om, hvordan myndighederne kunne kontrollere, at der i virkeligheden er tale om en koncern. Under en proportionalbeskatning som den nuværende kan det tids- og personalekrævende arbejde hermed aldeles opgives, og det kan overlades til skatteyderen selv at afgøre, hvornår han vil betragte et beløb som koncernbidrag. Koncernbegrebet i nærværende forslag er følgelig et helt, helt andet end i selskabsskattelovene.

Når nærværende forslag er vedtaget, vil det ved lejlighed være rimeligt at luge ud også i de lovbestemmelser, der herefter bliver overflødige – for eksempel den citerede regel i selskabsskattelovens § 31 og datterselskabslempelsesreglen i § 17, stk. 3. Det haster imidlertid ikke hermed. Man kan godt lade disse lovbestemmelser blive stående nogen tid

i lovsamlingen som døde monumenter fra en fortidsverden, uden at det skader synderligt.

Selskabsretligt kan koncernbidrag selvsagt give anledning til visse problemer, men dem er der taget tilstrækkelig højde for i gældende lovgivning – for eksempel om minoritetsaktionærbeskyttelse. Og det er også i den selskabsretlige relation et fremskridt, hvis selskaberne kan motiveres til åbne koncernbidrag efter regnskabsårets udløb (eventuelt til direkte forelæggelse på generalforsamlingerne i forbindelse med overskudsdisponeringen) fremfor, som man nu klarer sig med mere eller mindre fikse faktureringer, hvorved man i indkomstårets løb (eller efter dettes udløb) på mere fordækt vis søger at nå frem til de resultater, som koncernledelsen alt i alt foretrækker – muligt ud fra en sammenblanding af koncernens tarv og deres egne interesser.

Selv om nærværende lovforslag er af rent skatteretlig art, er det altså også et fremskridt, når det betragtes i det selskabsretlige perspektiv.